

LOS PASOS PERDIDOS

Alejo Carpentier

“

Considero que l'escriptor ha de començar a escriure quan, primer, té alguna cosa a dir i, en segon lloc, quan sap com dir-la

Els adjectius són les arrugues de l'estil

La paraula impresa embalsama la veritat per a la posteritat

Hi ha dos mecanismes que mouen el món: el sexe i la plusvàlua

“

Alejo Carpentier

Lausana, desembre 1904 - París, abril 1980

Novel·lista, periodista i musicòleg cubà. Considerat uns dels escriptors fonamentals del s.XX en llengua castellana i de la renovació literària llatinoamericana.

Els seus pares, europeus, van traslladar-se a l'Havana per escapar de la “decadència” del vell continent.

Molt jove s'inicia en el periodisme, professió que exercí tota la vida. L'any 1933 publica la seva primera novel·la, viatja a Espanya i França.

S'autoexilia a Veneçuela (1945-1959), és l'època més fecunda de la seva carrera i l'assoliment de la seva maduresa creativa i intel·lectual.

Torna a Cuba quan triomfa la Revolució, ocupa diferents càrrecs i acaba treballant a l'ambaixada de Cuba a París on morirà.

La seva obra ofereix una nova perspectiva del passat colonial de l'Amèrica Llatina, beu del mestissatge cultural i dels seus viatges pel continent americà.

És l'introduïdor del concepte “lo real maravilloso” que consisteix en recrear la realitat a partir de dimensions i aspectes de la imaginació. Més tard es coneixeria com “realisme màgic”.

Los pasos perdidos

Publicada el 1953 inaugura el període de plenitud creadora de Carpentier i il·lustra perfectament el concepte de "lo real maravilloso".

És el relat del viatge, físic i existencial, del seu protagonista per l'interior de Venèçuela. Remuntarà l'Orinoco i penetrarà a les profunditats de la selva per buscar un antiquíssim instrument musical, al mateix temps es planteja la relació amb la seva amant i viu un nou enamorament. El periple es proposa com un retrocés en el temps a través de les etapes històriques més significatives d'Amèrica.

Carpentier ens ofereix l'aventura del viatge cap allò desconegut, simbolitzat per la selva amazònica, fins assolir un primitiu poblat. Per arribar-hi calen setmanes però un cop hi és sembla que han passat milers d'anys com si el temps hagués reculat i hi trobéssim l'ésser humà en un estat primigeni.

El viatger és un home amargat, alienat, que ve d'una civilització tecnològicament més avançada però també més destructora. Arribat a aquest punt ha de resoldre el dilema: s'ha de quedar a la selva, al món primitiu, on és feliç, o bé cal que retorni a la civilització, a la vida moderna, on és infeliç? .

Los pasos perdidos esdevé aleshores una profunda reflexió sobre la modernitat i el paper que té l'individu en el món i la realitat que li ha tocat viure.

"Esto que miraba era algo como una titánica ciudad, con escaleras ciclópeas, mausoleos metidos en las nubes, explanadas inmensas dominadas por extrañas fortalezas de obsidiana, sin almenas ni troneras, que parecían estar ahí para defender la entrada de algún reino prohibido al hombre"

Els seus llibres

- ¡Écuc-Yamba-O! (1933)
- Viaje a la semilla (1944)
- El reino de este mundo (1949)
- Los pasos perdidos (1953)
- El Siglo de las Luces (1962)
- Los convidados de Plata (1972)
- El recurso del método (1974)
- América Latina en su música (1975)
- La consagración de la primavera (1978)
- El arpa y la sombra (1978)
- Afirmación literaria americanista (1979)

